

Ruth könyve

Tartalom

1.rész	2.rész	3.rész	4.rész
------------------------	------------------------	------------------------	------------------------

1.rész

1. És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíraskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia.
2. A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának.
3. Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia.
4. A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig.
5. Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül.
6. Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret.
7. És kiméne arról a helyről, a hol volt, és vele a két menyé. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére,
8. És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térjetek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem!
9. Adja az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának.
10. És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez!
11. Naómi pedig mondá: Térjetek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhembem, a kik férjeitek lehetnének?
12. Térjetek vissza leányaim! menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat:
13. Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze.
14. Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá.
15. Ő pedig monda: Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után.
16. Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem.
17. A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled.

18. Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet.
19. És menének mind a ketten, míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez?
20. És ő monda nékik: Ne hívatok engem Naóminak, hívatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható.
21. Többed magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet?
22. Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menyé, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

2.rész

1. Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve Boáz.
2. És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom.
3. Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a ki Elimélek nemzetségéből való volt.
4. És ímé Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr!
5. És monda Boáz az ő szolgájának, a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó?
6. És felele a szolgáló, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómmal jött a Moáb mezejéről.
7. A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban.
8. És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után.
9. Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Ímé meghagytam a szolgálóknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjúhozol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgálók merítenek.
10. Akkor ez arcra borula és meghajtá magát a földig, és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy rám tekintté, holott én idegen vagyok?
11. Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak nékem mindent, amit cselekedté a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt.
12. Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél.
13. Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül.
14. És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is.
15. Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgálóinak, mondván: A

kévék között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt.

16. Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt.

17. És ő szedegete a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa.

18. És felvév é és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővév é és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala.

19. És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz.

20. És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem vonta meg irgalmasságát az élóktól és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nekünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő.

21. És szóla a Moábita Ruth: Még azt is monda ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat.

22. És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn.

23. Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevégződött; és az ő napaasszonyával lakott.

3.rész

1. És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod?

2. Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérún.

3. Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruhádat, és menj le a szérúre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát.

4. És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél.

5. És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem.

6. És lement a szérúre, és mindent úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta.

7. És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék.

8. Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És ímé: asszony fekszik az ő lábainál.

9. És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszsed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon.

10. És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szeretetteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után.

11. Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy.

12. És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is.

13. Ez éjszakán hálj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig.

14. És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérúre jött.

15. És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba.

16. És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélte néki mindent, a mit cselekedett vele az a férfi.

17. És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz.

18. És monda Naómi: Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

4.rész

1. Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle.

2. Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének.

3. És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejéről.

4. Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom.

5. És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak, az ő örökségében.

6. A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszesse a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg.

7. Ez vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyosság Izráelben.

8. Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját.

9. És monda Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné és Mahloné volt, Naómi kezéből;

10. Sőt a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszzen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma.

11. És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehemben.

12. És a te házad legyen, miként a Pérecz háza - a kit Thámár szült Júdának - abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól.

13. Elvéve annakokáért Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút.

14. És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben!

15. És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál.

16. Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lőn annak.

17. A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és nevezték az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának.
18. És a Pérecz nemzetségei ezek: Pérecz nemzé Hesront;
19. Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot;
20. Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt;
21. Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet;
22. És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.